

IV SA/Po 332/18 - Wyrok WSA w Poznaniu

Data orzeczenia	2018-08-29	<i>orzeczenie prawomocne</i>
Data wpływu	2018-04-03	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu	
Sędziowie	Donata Starosta Józef Maleszewski Maciej Busz /przewodniczący sprawozdawca/	
Symbol z opisem	6168 Weterynaria i ochrona zwierząt	
Hasła tematyczne	Ochrona zwierząt	
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze	
Treść wyniku	Uchylono zaskarżoną decyzję	
Powołane przepisy	Dz.U. 2003 nr 106 poz 1002 Artykuł 7 ust. 3 w związku z art. 7 ust. 1 Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt - tekst jednolity. Dz.U. 2017 poz 1369 art.145 § 1 pkt 1 lit. c) Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.	

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Maciej Busz (spr.) Sędziowie WSA Donata Starosta WSA Józef Maleszewski Protokolant sekretarz sądowy Ewa Stawicka po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2018 r. sprawy ze skargi Stowarzyszenia "[...]" na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu z dnia 8 stycznia 2018 r. nr [...] w przedmiocie odmowy czasowego odebrania zwierząt 1. uchyla zaskarżoną decyzję; 2. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu na rzecz Stowarzyszenia [...] kwotę 200 zł (słownie: dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

IV SA/Po 332/18

Uzasadnienie

Prezydent Miasta Poznania decyzją z 15.09.2012r. nr 2/2012 wydaną na podstawie art. 7 ust. 3 w związku z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (j.t. Dz.U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002 z późn. zm., dalej u.o.z.) oraz art. 104 i 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks Postępowania Administracyjnego (j.t. Dz.U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm., dalej k.p.a.) po ponownym rozpatrzeniu sprawy z wniosku Stowarzyszenia "[...]" z siedzibą w Trzciance (dalej także jako skarżący) z dnia 22 maja 2011 r. na skutek decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu z dnia 07 września 2011 r. numer sprawy [...] orzekł o odmowie odbioru [...]owi [...]owi psa wymienionego we wniosku z dnia 27 maja 2011 r. zabranego podczas interwencji przeprowadzonej w dniu 21 maja 2011 r. z terenu posesji przy ulicy [...]y 4 w Poznaniu.

W uzasadnieniu decyzji wyjaśniono, że podczas interwencji w dniu 21 maja 2011 r. skarżący odebrał psa w trybie art. 7 ust.3 u.o.z. [...]owi [...]owi zam. w Poznaniu przy ul [...]y 4. Z przesłanego organowi zawiadomienia nie wynikało jakie były przesłanki do podjęcia przez Stowarzyszenie natychmiastowych działań w celu odebrania zwierzęcia.

Prezydent Miasta Poznania wydał w dniu 27 czerwca 2011 r. decyzję Nr [...] ([...]), w której orzekł nie odbierać [...]owi [...]owi czasowo zwierzęcia - czternastoletniej suczki, mieszańca owczarka niemieckiego. W uzasadnieniu decyzji podano, że do dnia wydania decyzji skarżący nie przesłał wniosku oraz żadnego dokumentu potwierdzającego zasadność jego działań, a zebrane w toku postępowania administracyjnego materiały dowodowe - oględziny posesji, ustne wyjaśnienia złożone przez właściciela psa i załączone dokumenty (umowa adopcyjna, książeczki zdrowia psa, zaświadczenie lekarza weterynarii, oświadczenie [...])

[...]o, zaświadczenie jednostki budżetowej Usługi Komunalne) nie pozwoliły stwierdzić by istniały przesłanki do odebrania zwierzęcia w trybie art. 7 ust.3 u.o.z.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu po rozpatrzeniu odwołania skarżącego decyzją z dnia 07 września 2011 r. nr sprawy [...]uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji uzasadniając, że zaskarżoną decyzję wydano w oparciu o nieprawidłowo zebrany materiał dowodowy.

W toku ponownego postępowania pismem z 20 stycznia 2012 r. wystąpiono do skarżącego o podanie w terminie 3 dni od daty otrzymania pisma miejsca pobytu (adresu), pod którym przebywa odebrane zwierzę wraz z dokumentacją zdjęciową. Pismo pozostało bez odpowiedzi.

W dniu 30 stycznia 2012 r. do WGKiM wpłynęło pismo z Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 25.01.2012 r. przekazujące prawomocny wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 16 grudnia 2011 r. sygn. II SA/Po 1004/11 oddalający skargę wraz z aktami sprawy dot. decyzji Prezydenta Miasta Poznania z dnia 27.06.2011 r. sygn. [...].

Pismem z dnia 29 lutego 2012 r. wezwano [...] do złożenia wyjaśnień na okoliczność interwencji w dniu 21 maja 2011 r. w kwestii kto i kiedy dokonał oceny stanu zdrowia odebranego psa, na jakiej podstawie został stwierdzony fakt znęcania się nad zwierzęciem, co świadczyło o znęcaniu się nad psem. Jednocześnie wezwano do podania danych kontaktowych do osoby, której został przekazany pies z interwencji z podaniem dokładnego adresu i numer telefonu w celu ustalenia warunków w jakich przebywa obecnie pies. Informację należało podać w terminie do 8 marca 2012 r.

Pismem z dnia 31 maja 2012 r. ponownie wystąpiono do [...] dla Zwierząt z monitem o złożenie opisanych wyżej wyjaśnień. Termin przekazania informacji upływał 4 czerwca 2012 r.

W dniu 6 czerwca 2012 r. odbyły się oględziny posesji przy ul. [...]y 4.

W dniu 18 czerwca 2012 r. skarżący drogą elektroniczną przekazał pismo z odpowiedzią na zadane pytania w wezwaniu z dnia 31 maja 2012 r. Wynika z niego, że po odbiorze psa patrol interwencyjny skontaktował się z [...]em [...]m, prezesem skarżącego, który próbował przekazać psa do Schroniska dla zwierząt, ale telefonu w Schronisku nikt nie odebrał. Następnie patrol udał się do lekarza weterynarii w Poznaniu, by ten zbadał psa ale lekarz odmówił badania tłumacząc, iż ma zepsuty aparat RTG. Pies trafił do hotelu dla psów i kotów "[...]" w Piotrkówku pod Szamotułami, tam obserwacje psa prowadziła [...]a [...] - zoopsycholog. Stan psa w grudniu 2011 r. się pogorszył - zwierze miało problemy z poruszaniem się. Psa umieszczono w klinice w Warszawie, a po zakończonym pobycie trafił pod indywidualną opiekę [...]i [...]iej. Stan psa się pogarszał. W dniu 01 kwietnia 2012 r. pies został uspijony ze względów humanitarnych. Skarżący poinformował, iż warunki bytowania jakie stworzył właściciel lub opiekun psa wypełniały dyspozycję art. 7 ust. 3 u.o.z. w związku z art. 6 ust. 2 pkt 10 u.o.z., tj. utrzymywania psa w rażących warunkach bytowania, utrzymywanie w wysokiej temperaturze i bez dostępu do wody, na uwięzi, obrażenia stwierdzone na pysku psa pochodzące od kagańca. Pies przebywający na posesji p. [...]a doznał obrażeń. Do pismo załączono dokumentację fotograficzną.

Pismem z dnia 12 lipca 2012 r. wezwano skarżącego do uzupełnienia wyjaśnień złożonych pismem z dnia 15 czerwca 2012 r. Pismem z dnia 13 sierpnia 2012 r. ponownie wezwano skarżącego do uzupełnienia wyjaśnień i złożenia dokumentacji w terminie 7 dni od daty odebrania wezwania pod rygorem uznania, że nie udokumentowano okoliczności potwierdzających zasadność podjętych przez nie działań i skutkować będzie uznaniem, iż okoliczności wskazane w korespondencji z dnia 15 czerwca 2012 r. są nieprawdziwe i niewiarygodne i nie miały miejsca.

Przeprowadzono dowód z przeglądu wszystkich zdjęć wykonanych podczas interwencji w dniu 21 maja 2011 r. na terenie nieruchomości przy ul. [...]y 4 w Poznaniu przekazanych przez Straż Miejską przy piśmie nr [...] z

dnia 8 lutego 2011 r. i zestawiono w chronologicznym porządku.

Przeprowadzono dowód z wydruku ze strony internetowej [...] z archiwum pogody faktycznej w Poznaniu i spisano notatkę służbową, w której stwierdzono, że w dniu 20.05.2011 r. na terenie Poznania najwyższa temperatura wynosiła 25°C - 26°C - godz. 15.00 - 17.00, wiatr wiał z prędkością 3-4m/s, niewielki deszcz padał ok. godz. 20.00 przy temperaturze 19°C - 22°C i wiejącym wietrze ok. 7 m/s. Natomiast w dniu interwencji tj, 21.05.2011 r. najwyższa temperatura w Poznaniu wynosiła 20°C - 22°C w godz. 14.00 - 20.00, wiatr wiał z prędkością 5-6 m/s. Uznano za niewiarygodne twierdzenie świadka [...]a [...]jego, że na dworze było gorąco 40°C oraz oświadczenie skarżącego zawarte w piśmie z dnia 15.06.2012 r. "tj. utrzymywanie go w tak wysokiej temperaturze".

Organ I instancji na podstawie zebranego obszernego materiału dowodowego stwierdził, że wniosek o czasowe odebranie psa z terenu nieruchomości przy ul. [...]y 4 w Poznaniu zawiera stwierdzenia, które nie znalazły potwierdzenia w faktach. Stwierdzenie "pies pozostawiony był na słońcu, przypięty smyczą do klamki, bez dostępu do wody. lub "przywiązanie psa w kagańcu w dniu 21.05.2011 r. w słońcu, co spowodowało, iż pies leżał na schodach, w słońcu i z wycieńczenia ledwo się ruszał" nie znalazły potwierdzenia w dowodach i w dokumentacji fotograficznej przedstawionej przez Straż Miejską załączoną do akt sprawy.

Złożone zeznania świadków z patrolu interwencyjnego [...] dla Zwierząt wykazały nieścisłości z materiałem zdjęciowym przekazanym przez Straż Miejską, a tym samym stały się mało wiarygodne. Wyrażono wątpliwość, czy rzeczywiście chodziło o dobro psa i czy było to wyrazem prawdziwej troski o zwierzę. Gdyby tak było skarżący potrzebę przeprowadzenia interwencji poparłby zdjęciami i badaniami weterynaryjnymi psa. Do dnia wydania decyzji nie wpłynął, mimo kilkukrotnych wezwań, żaden dokument stanowiący materiał dowodowy potwierdzający zasadność podjętej interwencji, do czego kilkakrotnie zobowiązywał się przewodniczący skarżącego. Przeprowadzenie interwencji budzi wątpliwość co do sposobu odebrania psa. Jak wynika ze zdjęć 14-letni pies, mieszaniec owczarka niemieckiego w dniu 21 maja 2011 r. godz. 19.14 przez przedstawiciela skarżącego jest podnoszony na rękach do góry, następnie po drugiej stronie ogrodzenia jest odbierany przez drugiego przedstawiciela skarżącego. Potwierdzają to zeznania świadków [...]a [...]a oraz Wojciecha Szymańskiego. Z przepisu art. 6 ust. 2 pkt 6 u.o.z. wynika, że "przez znęcanie należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień, a w szczególności: przenoszenie lub przepędzanie zwierząt w sposób powodujący ich zbędne cierpienie lub stres.

W zebranych dowodach organ nie dopatrył się faktów, które potwierdzałyby zarzut, że [...] [...] znęcał się nad psem i nie zapewnił mu właściwych warunków bytowania. W ocenie świadka [...]a [...]jego lekarza weterynarii kaganiec na pysku odebranego psa pozwalał psu na termoregulację, która u tego gatunku polega na zianiu. Tak więc kaganiec dobrany przez [...]a [...]a dla psa jest prawidłowy i w niczym nie odbiega od normy. [...] [...] w trosce o zdrowie i bezpieczeństwo swojego psa (przypadek śmiertelnego otrucia psa potwierdzony przez lek. weterynarii [...]a [...]jego oraz zeznania świadka [...]y [...]) zadbał, aby pies niczego niebezpiecznego nie zjadł na terenie ogrodu oraz zabezpieczył lekiem i opatrunkiem otarcia. Trudno zgodzić się z twierdzeniem, że właściciel znęcał się nad swoim psem, którego adoptował ze Schroniska w dniu 26.03.2011 r., a już 04.04.2011 r. jest z wizytą u lekarza weterynarii przy ul. [...]ej czyli był troskliwy i dbał o zdrowie psa. Niepokojące jest, że dopiero pismem z dnia 15.06.2012 r. [...] poinformowało Urząd, że w dniu 01.04.2012 r. pies został uśpiony ze względów humanitarnych. Do pisma nie została dołączona dokumentacja medyczna, tj. opinia lekarza weterynarii o pogarszającym się stanie zdrowia psa, zaświadczenie lekarza weterynarii o uśpieniu psa i podania przyczyny z podaniem numeru czipa, nie podano gdzie zutylizowano zwłoki psa. Zastanawiające dlaczego dopiero po 2,5 miesiącach od śmierci psa zawiadomiono o tym organ. Pismami z dnia 20.01.2012 r., 29.02.2012r., 23.03.2012r. 31.05.2012 r. organ występował o podanie miejsca pobytu psa oraz o przekazanie opinii lekarza weterynarii z oceny stanu zdrowia odebranego psa. Dopiero pismem z 15.06.2012 r. przekazano, że pies przebywał w hotelu [...] w Piotrkówku pod Szamotułami, że stan zdrowia

psa się pogarszał - zwierzę miało problemy z poruszaniem się (o czym wiadomo było w chwili odebrania psa), psa umieszczono w klinice weterynaryjnej w Warszawie - zastanawiające dlaczego w Warszawie, nie podano nazwy kliniki, po zakończonym pobycie pies trafił pod indywidualną opiekę, a na koniec że 01.04.2012 r. ze względów humanitarnych psa uspio. Do pisma załączono tylko dokumentację zdjęciową, która budzi wiele wątpliwości, nie wiadomo gdzie została wykonana, brak opisów, ponadto nie ma pewności, że wszystkie zdjęcia przedstawiają psa odebranego w dniu 21.05.2011 r. W wersji elektronicznej przekazano 39 zdjęć natomiast w wersji papierowej 45 szt. Miedzy innymi złożono 8 zdjęć zrobionych w dniu 01.04.2012 r. w godz. 8.15 - 8.16 przedstawiających leżącego psa w koszu przykrytego czerwonym kocem, leży spokojnie, ziewa, przeciąga się w tym dniu pies został uspio, do pisma nie załączono żadnej dokumentacji medycznej. Pismem z dnia 12.07.2012 r. organ wezwał skarżącego do złożenia wyjaśnień, pismo pozostało bez odpowiedzi. Pismem z dnia 13.08.2012 r. ponownie wezwano skarżącego do złożenia wyjaśnień w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma pod rygorem uznania, iż nie udokumentowano okoliczności potwierdzających zasadność podjętych działań przez skarżącego, co skutkować będzie uznaniem, iż okoliczności wskazane w korespondencji z dnia 15.06.2012 r. są nieprawdziwe, niewiarygodne i nie miały miejsca. Do dnia wydania decyzji żaden dokument stanowiący dowód w sprawie do organu nie dotarł.

W świetle zebranego materiału dowodowego [...] nie udokumentowało w sposób wystarczający podjętej interwencji z art. 7 ust.3 u.o.z. i nie wykazało, że pies przebywał w warunkach zagrażających jego życiu i zdrowiu oraz że po odebraniu zapewniono psu warunki lepsze niż miał u [...]a [...]a.

Organ stwierdził, że stojąc przed bramą wejściową na posesję przy ul. [...]y 4 nie widać podestu przed drzwiami więc trudno dopatrzeć się czy jest tam pies i czy jest przywiązany do smyczy. Nie ma przesłanek do twierdzenia, że pies był źle traktowany. Na posesji widać naczynia do wody, widać budę z materacem, widać dużo zacienionego miejsca, [...] [...] dbał o psa (psy) chodząc do weterynarza troszczył się o ich zdrowie. Zajmuje się starymi i chorymi psami wziętymi ze schroniska, potwierdza to opinia weterynarza, właściciela hotelu dla psów, kierownika Schroniska. Sąsiedzi przesłuchani jako świadkowie nie potwierdzają złego traktowania psów przez państwa [...]ów. Zeznania funkcjonariuszy Straży Miejskiej i Policji nie są spójne, budzą wątpliwości, a niektóre są wręcz nie prawdziwe - w dniu 21 maja 2011 r. nie było 40°C, pies nie leżał na słońcu bo słońce nie dochodzi do podestu. Wątpliwość budzi zasadność wtargnięcia na teren posesji - pies biegał swobodnie i nie było widać oznak znęcania się. Zastanawiające jest, że Policja i po wejściu na teren posesji nie próbowała pukać lub dzwonić do drzwi mieszkania, aby się upewnić, że faktycznie nikogo nie ma w domu. Dużo wątpliwości budzi sposób zabrania psa z terenu posesji - przerzucania starego psa przez płot nie jest właściwe. Zastanawiające jest dlaczego skarżący mimo kilkukrotnego wezwania nie przedstawił dokumentów z badań psa i oceny stanu jego zdrowia, nie podał miejsca pobytu psa. Dopóki trwa postępowanie administracyjne pies nie jest jego własnością. Wobec powyższego nie udowodniono, że psu zapewnione warunki lepsze niż u właściciela. Nie wiadomo z jakiej przyczyny uspio psa i dlaczego jego stan zdrowia się pogorszył, z jakiej przyczyny i dlaczego pies został przewieziony do kliniki w Warszawy, nic nie wiadomo o utylizacji zwłok.

Art. 7 ust.3 u.o.z. (stan na dzień 30.06.2010 r.), stanowił, że "w przypadkach niecierpiących zwłoki, gdy dalsze pozostawienie zwierzęcia u dotychczasowego właściciela lub opiekuna zagraża jego życiu, policjant, a także upoważniony przedstawiciel organizacji społecznej, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, może odebrać mu zwierzę, zawiadamiając o tym niezwłocznie wójta (burmistrza, prezydenta miasta) celem podjęcia przez ten organ decyzji w przedmiocie odebrania zwierzęcia". Po nowelizacji wg stanu na 08.09.2012 r. przepis ten brzmi "w przypadkach niecierpiących zwłoki, gdy dalsze pozostawienie zwierzęcia u dotychczasowego właściciela lub opiekuna zagraża jego życiu lub zdrowiu, policjant, strażnik gminny lub upoważniony przedstawiciel organizacji społecznej, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, odbiera mu zwierzę, zawiadamiając o tym niezwłocznie wójta (burmistrza, prezydenta miasta), celem podjęcia decyzji w przedmiocie odebrania zwierzęcia" nie ma zastosowania w tej sprawie. Organ nie dopatrzył się

sytuacji, która zagrażałaby życiu zwierzęcia i uznał, że nie zaistniały przesłanki do zastosowania trybu wynikającego z art. 7 ust.3 u.o.z.

Odwołanie od powyższej decyzji w ustawowym terminie wniosło Stowarzyszenie "[...]" z siedzibą w Trzciance wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Skarżący zarzucił :

- naruszenie art. 12 § 1 k.p.a.,
- naruszenie art. 35 § 1, 2 i 3 k.p.a. poprzez prowadzenie postępowania w sprawie wydania decyzji o odbiorze psa z przekroczeniem terminów;
- naruszenie dyspozycji art. 77 § 1 k.p.a. poprzez brak realizacji przez organ wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego w postaci braku załączenia do postępowania administracyjnego akt sprawy prowadzonej przez Komisariat Policji Poznań Wilda, a następnie akt z Sądu Rejonowego Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu (sprawa IV K2105/11) w sprawie [...]a [...] dotyczącej znęcania się nad odebrany przez [...] psem;
- naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; poprzez nieuwzględnienie trybu szczególnego odbioru zwierząt zgodnego z art. 7 ust 3 u.o.z.
- prowadzenie postępowania redukcyjnego, czyli do z góry założonej tezy, iż do znęcania się nad psem nie doszło dobierano wypowiedzi świadków;
- wydanie decyzji [...] przez organ pierwszej instancji z błędnym uzasadnieniem sprzecznym z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie dnia 11 grudnia 2008 r. (IV SA/Wa 1650/08)

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu decyzją z 23.10.2012r. nr [...] uchyliło zaskarżoną decyzję i umorzyło postępowanie I instancji z uwagi na to, że pies objęty tym postępowaniem został uspijony.

Prawomocnym wyrokiem z 21.03.2013r. wydanym pod sygn. IV SA/Po 31/13 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uchylił zaskarżoną decyzję uznając ,że postępowanie w sprawie odebrania psa powinno być prowadzone dalej.

W wyroku tym wyjaśniono, organ I instancji orzekając o odmowie odbioru uczestnikowi postępowania zwierzęcia nie mógł nakazać skarżącemu jego zwrotu, ponieważ pies w dniu 01 kwietnia 2012 r. został uspijony. Nie oznaczało to jednak, że postępowanie to stało się bezprzedmiotowe. Samo przesądzenie o miejscu pobytu zwierzęcia nie może stanowić jedynej podstawy umorzenia postępowania, bez uwzględnienia innych łączących się z tym postępowaniem konsekwencji. Umorzeniu postępowania sprzeciwiał się względ na konieczność przesądzenia o kosztach odbioru i utrzymania zwierzęcia począwszy od dnia jego odebrania w dniu 21 maja 2011 r. z posesji uczestnika postępowania.

Stosownie do art. 7 ust. 4 u.o.z, w razie wydania decyzji o odebraniu zwierzęcia koszty te powinny zostać poniesione przez uczestnika postępowania, natomiast w przypadku utrzymania w mocy decyzji organu I instancji, skarżący powinien te koszty ponieść samodzielnie. Poza tym, biorąc pod uwagę sformułowanie przez uczestnika postępowania roszczenia o odszkodowanie w jego interesie również powinno leżeć wydanie decyzji co do meritum, która będzie w sposób ostateczny przesądzała zasadność odebrania Jemu zwierzęcia.

Decydującym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie mógł być stan faktyczny i prawny sprawy toczącej się przed WSA w Warszawie pod sygn. akt IV SA/Wa 1650/08. W sprawie tej występował inny stan faktyczny i prawny. Podstawą decyzji o czasowym odebraniu zwierzęcia był art. 7 ust. 1 u.o.z. Natomiast sam skarżący wskazał, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdował art. 7 ust. 3 u.o.z.

Sąd miał na uwadze, że organ I instancji przeprowadził w pogłębiony i dokładny sposób postępowanie dowodowe ustalając, że wniosek o czasowe odebranie psa z terenu nieruchomości uczestnika postępowania zawierał stwierdzenia nie znajdujące potwierdzenia w faktach. Poczynione ustalenia faktyczne zostały poprzedzone przeprowadzeniem dowodów z zeznań świadków, w tym przedstawicieli skarżącego oraz uczestnika postępowania, weterynarza, sąsiadów, oględzinami nieruchomości należącej do uczestnika postępowania, dokumentacją fotograficzną. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd wskazał, że ponownie rozpoznając niniejszą sprawę Kolegium powinno w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy orzec co do jej istoty. Przed wydaniem rozstrzygnięcia Kolegium powinno ustalić dodatkowo, na jakim etapie znajduje się postępowanie prowadzone przed Sądem Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, w sprawie o sygn. akt IV K 2105/11, na które powołano się we wniesionej skardze. Kolegium powinno mieć również na uwadze, że materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinien być art. 7 ust. 3 u.o.z., a nie art. 7 ust. 1 u.o.z.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu decyzją z 08.01.2018r. nr [...] utrzymało zaskarżoną decyzję w mocy.

W uzasadnieniu decyzji wyjaśniono, że stosownie do art. 7 ust 3 u.o.z., w przypadku niecierpiącym zwłoki, gdy dalsze przebywanie zwierzęcia w dotychczasowym miejscu zagraża jego życiu lub zdrowiu, policjant, strażnik gminny lub upoważniony przedstawiciel organizacji społecznej, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, odbiera zwierze właścicielowi zawiadamiając niezwłocznie odpowiedni organ administracji publicznej.

W takiej sytuacji zgodnie z art. 7 pkt 1a u.o.z., organ który poinformowano o odebraniu zwierzęcia zobowiązany jest wydać decyzję w tej kwestii. Z uwagi, że postępowanie w sprawie rozstrzygnięcia o czasowym odebraniu zwierzęcia podejmowane jest z urzędu niezbędnym jest zawiadomienie wszystkich stron postępowania o jego wszczęciu. W niniejszej sprawie wszystkie wymogi procesowe zostały przez organ I instancji zachowane. Zawiadomiono wszystkie strony o wszczęciu postępowania i zapewniono im czynny w nim udziału oraz doręczenie im rozstrzygnięcie w sprawie. Nieuzasadniony jest więc zarzut podniesiony w odwołaniu, jakoby organ dopuścił się w naruszenia zasad postępowania administracyjnego badając sprawę zasadności odebrania zwierzęcia.

Ponadto niezasadny był zarzut jakoby zaskarżona decyzja zapadła bez wszechstronnego i całościowego rozpatrzenia materiału dowodowego. Organ I instancji odmawiając czasowego odebrania psów nie ograniczył do, co trzeba podkreślić, bardzo szczegółowego zrekapitulowania toku postępowania, ale w sposób jednoznaczny wykazał na jakiej podstawie uznał, że w niniejszej sprawie nie doszło do okoliczności wskazanych w art. 7 ust 3 u.o.z., uzasadniających czasowe ich odebranie właścicielowi zwierzęcia. Organ I instancji odmawiając czasowego odebrania zwierzęcia nie poprzestał na skonstatowaniu faktu, że odwołujący, mimo wezwania, nie wskazał okoliczności potwierdzających, że zwierzę przetrzymywane było w warunkach zagrażających ich zdrowiu i życiu, ale przeprowadził wnikliwe i wielostronne postępowanie dowodowe zgodnie z wymogami ustawy o ochronie zwierząt, wykazując w sposób przekonujący, iż w rozpatrywanym przypadku nie doszło do faktu znęcania się na zwierzęciem przez właściciela ani tym bardziej do tego, że dalszy pobyt zwierzęcia w dotychczasowym miejscu zagrażał jego zdrowiu czy życiu.

Po ponownym przeprowadzeniu przez Kolegium postępowania wyjaśniającego uznano, iż w rozpatrywanym przypadku nie wystąpiły powody do zastosowania sankcji w postaci odebrania zwierzęcia.

Skargę na powyższą decyzję w ustawowym terminie wniosło do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu Stowarzyszenie "[...]" z/s w Trzciance wnosząc o uchylene skarżonej decyzji i przekazanie sprawy ponownie do organu pierwszej instancji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu.

Zarzucono, że nie wiadomo jakie argumenty w tej sprawie przyjęło Samorządowe Kolegium Odwoławcze za podstawę wydanego orzeczenia, a jakie nie. Opisano przebieg zdarzeń istotnych zdaniem skarżącego. Wskazano, że do Sądu Rejonowego w Poznaniu skierowano sprawę znęcania się nad psem wraz z aktem oskarżenia. Postępowanie toczyło się pod sygnaturą akt VI K 2105/11 /1.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze nie tylko nie wzięło pod uwagę ustaleń stanu faktycznego wskazanego przez skarżącego, ale także nie uwzględniło tych dowodów skarżącego

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu w odpowiedzi na skargę wniosło o jej oddalenie podtrzymując swą dotychczasową argumentację.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Skarga zasługiwała na uwzględnienie, lecz z przyczyn innych niż w niej podniesione.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j.: Dz.U. z 2016 r., poz. 1066) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, a kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Oznacza to, że sądy administracyjne nie orzekają merytorycznie, tj. nie wydają orzeczeń, co do istoty sprawy, lecz badają zgodność zaskarżonego aktu administracyjnego z obowiązującymi w dacie jego podjęcia przepisami prawa materialnego, określającymi prawa i obowiązki stron oraz przepisami procedury administracyjnej, normującymi zasady postępowania przed organami administracji publicznej. Z brzmienia art. 145 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm., zwanej dalej "p.p.s.a.") wynika, że w przypadku, gdy sąd stwierdzi bądź to naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, bądź to naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego, bądź wreszcie inne naruszenie przepisów postępowania, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, wówczas - w zależności od rodzaju naruszenia – uchyla decyzję lub postanowienie w całości lub w części, albo stwierdza ich nieważność bądź niezgodność z prawem.

Nie ulega więc wątpliwości, że zaskarżona decyzja lub postanowienie mogą ulec uchyleniu tylko wtedy, gdy organom administracji publicznej można postawić uzasadniony zarzut naruszenia prawa, czy to materialnego, czy to procesowego, jeżeli naruszenie to miało, bądź mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Przy tym z mocy art. 134 § 1 p.p.s.a. te same kontroli legalności sąd dokonuje także z urzędu, nie będąc związany zarzutami i wnioskami oraz powołaną podstawą prawną.

Przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie była decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu z 08.01.2018r. nr [...] utrzymująca w mocy decyzję Prezydenta Miasta Poznania z 15.09.2012r. nr 2/2012 orzekającą o odmowie odbioru [...]owi [...]owi psa wymienionego we wniosku z dnia 27 maja 2011 r. zabranego podczas interwencji przeprowadzonej w dniu 21 maja 2011 r. z terenu posesji przy ulicy [...]y 4 w Poznaniu.

Przepisy prawa materialnego właściwe w niniejszej sprawie zawiera ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (j.t. Dz.U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002 z późn. zm., dalej u.o.z.)

Nie przesądzając meritum sprawy Sąd orzekający podkreśla, iż organ I instancji przeprowadził niezwykle rzetelne i dokładne postępowanie dowodowe, którego jednak nie można było poddać kontroli i ocenie Sądu z uwagi na uchybienia procesowe zawarte w zaskarżonej decyzji organu odwoławczego.

Niezwykle istotnym jest, że wcześniej Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w dniu 21.03.2013r. wydał już w niniejszej sprawie prawomocny wyrok o sygn. IV SA/Po 31/13. Jak wyjaśniono w tym wyroku materialnoprawną podstawę odebrania zwierzęcia jego właścicielowi lub opiekunowi stanowią przepisy art. 7

u.o.z. Podstawowy cel, a zarazem dyrektywa interpretacyjna którą trzeba uwzględnić przy dokonywaniu wykładni ustawy o ochronie zwierząt zawarta została w jej art. 1 ust. 1, który stanowi, że zwierzę, jako istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą. Człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę. Z przepisu tego wynika, że każde zwierzę ma prawo oczekiwać od ludzi należytego zrozumienia, zgodnego z normami obyczajowymi traktowania, a nawet szacunku. Wszelkie środki prawne, podejmowane w stosunku do zwierząt powinny mieć na względzie ich dobro, a przede wszystkim prawo do istnienia. Z tego względu w art. 6 ust. 2 u.o.z. zamieszczony został obszerny katalog niezgodnych z prawem zachowań względem zwierząt, sprowadzających się do zadawania im bólu albo cierpienia. Stosownie do art. 7 ust. 1 u.o.z., zwierzę traktowane w sposób określony w art. 6 ust. 2 u.o.z., może zostać czasowo odebrane właścicielowi lub jego opiekunowi na podstawie decyzji wójta właściwego ze względu na miejsce jego pobytu i przekazane instytucji zajmującej się opieką nad zwierzętami, która zapewni właściwą i humanitarną nad nim opiekę. Jak wskazuje się w orzecznictwie sądowym, odebranie zwierzęcia nie zostało uzależnione od elementu winy występującej po stronie właściciela albo opiekuna, tylko nieprawidłowego obchodzenia się z nimi. Jeżeli właściciel usunie przyczyny, które spowodowały czasowe odebranie zwierzęcia, może zażądać jego wydania (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 01.06.2004 r., sygn. akt SA/Sz 1197/02, Lex nr 523943).

Sąd wskazał, że odrębne przesłanki natychmiastowego odebrania zwierzęcia uregulowane zostały w art. 7 ust. 3 u.o.z. W przypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli dalsze pozostawianie zwierzęcia u dotychczasowego właściciela lub opiekuna zagraża jego życiu lub zdrowiu, dopuszczalne jest jego odebranie m.in. przez organizację społeczną, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, o czym niezwłocznie należy powiadomić wójta, celem podjęcia decyzji w przedmiocie odebrania zwierzęcia. W tym wypadku decyzja wydawana jest post factum, po uprzednim odebraniu zwierzęcia oraz zawiadomieniu właściwego organu o tym zdarzeniu przez odbierającego. Mimo że w chwili wydawania decyzji zwierzę nie przebywa już u swojego właściciela, organ prowadząc postępowanie i wydając decyzję w trybie art. 7 ust. 3 u.o.z. orzeka o czasowym odebraniu zwierzęcia, jeżeli spełnione zostały określone w tym przepisie przesłanki. Organ zobowiązany jest do wyczerpującego i pełnego ustalenia stanu faktycznego sprawy oraz dokonania jego prawnej oceny. Jeżeli wójt nie znalazłby podstaw do odebrania zwierzęcia, powinien wydać decyzję odmowną. Wówczas zwierzę należy zwrócić właścicielowi lub opiekunowi, a powinna to uczynić osoba, która zwierzę odebrała i wystąpiła o wydanie decyzji, na własny koszt (W. Radecki, Ustawa o ochronie zwierząt. Komentarz, Warszawa 2012 r., str. 80).

Sąd wyjaśnił, że w rozpoznawanej sprawie organ I instancji orzekając o odmowie odbioru uczestnikowi postępowania zwierzęcia nie mógł nakazać skarżącemu jego zwrotu, ponieważ pies w dniu 1 kwietnia 2012 r. został uśpiony. Nie oznaczało to jednak, że postępowanie to stało się bezprzedmiotowe. Samo przesądzenie o miejscu pobytu zwierzęcia nie może stanowić jedynej podstawy umorzenia postępowania, bez uwzględnienia innych łączących się z tym postępowaniem konsekwencji. Umorzeniu postępowania sprzeciwiał się wzgląd na konieczność przesądzenia o kosztach odbioru i utrzymania zwierzęcia począwszy od dnia jego odebrania w dniu 21 maja 2011 r. z posesji uczestnika postępowania. Stosownie do art. 7 ust. 4 u.o.z., w razie wydania decyzji o odebraniu zwierzęcia koszty te powinny zostać poniesione przez uczestnika postępowania, natomiast w przypadku utrzymania w mocy decyzji organu I instancji, skarżący powinien te koszty ponieść samodzielnie. Poza tym, biorąc pod uwagę sformułowanie przez uczestnika postępowania roszczenia o odszkodowanie, w jego interesie również powinno leżeć wydanie decyzji co do meritum, która będzie w sposób ostateczny przesądzała zasadność odebrania Jemu zwierzęcia.

Nadto Sąd wskazał, że sam fakt przedłużającego się okresu prowadzonego postępowania w sprawie nie może być decydujący dla oceny zgodności z prawem podjętego w nim rozstrzygnięcia. Mógłby on jedynie uzasadniać wniesienie do sądu administracyjnego skargi na bezczynność albo przewlekłe prowadzenie postępowania po uprzednim wyczerpaniu trybu zaskarżenia na podstawie art. 37 §1 k.p.a., czego skarżący w niniejszej sprawie nie uczynił.

Decydującym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie mógł być stan faktyczny i prawny sprawy toczącej się przed WSA w Warszawie pod sygn. akt IV SA/Wa 1650/08. W sprawie tej występował inny stan faktyczny i prawny. Podstawą decyzji o czasowym odebraniu zwierzęcia był art. 7 ust. 1 u.o.z. Natomiast sam skarżący wskazał, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdował art. 7 ust. 3 u.o.z.

Sąd miał na uwadze, że organ I instancji przeprowadził w pogłębiony i dokładny sposób postępowanie dowodowe ustalając, że wniosek o czasowe odebranie psa z terenu nieruchomości uczestnika postępowania zawierał stwierdzenia nie znajdujące potwierdzenia w faktach. Poczynione ustalenia faktyczne zostały poprzedzone przeprowadzeniem dowodów z zeznań świadków, w tym przedstawicieli skarżącego oraz uczestnika postępowania, weterynarza, sąsiadów, oględzinami nieruchomości należącej do uczestnika postępowania, dokumentacją fotograficzną. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd w omawianym wyroku zalecił, że ponownie rozpoznając niniejszą sprawę Kolegium powinno w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy orzec co do jej istoty. Przed wydaniem rozstrzygnięcia Kolegium powinno ustalić dodatkowo, na jakim etapie znajduje się postępowanie prowadzone przed Sądem Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, w sprawie o sygn. akt IV K 2105/11, na które powołano się we wniesionej skardze. Kolegium powinno mieć również na uwadze, że materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinien być art. 7 ust. 3 u.o.z., a nie art. 7 ust. 1 u.o.z.

Zgodnie z art. 153 p.p.s.a., ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten sąd oraz organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia. Przez ocenę prawną należy rozumieć sąd o prawnej wartości sprawy. Ocena prawna może dotyczyć stanu faktycznego, wykładni przepisów prawa materialnego i procesowego, prawidłowości korzystania z uznania administracyjnego oraz kwestii zastosowania określonego przepisu prawa jako podstawy do wydania decyzji. Wskazania co do dalszego postępowania stanowią z reguły konsekwencję oceny prawnej. Dotyczą one sposobu działania w toku ponownego rozpoznania sprawy i mają na celu uniknięcie błędów już popełnionych i wskazanie kierunku, w którym winno zmierzać przyszłe postępowanie (J. P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2012 r., s. 397 uw. 1, 2; M. Jagielska, J. Jagielski, R. Stankiewicz, w: red. R. Hauser, M. Wierzbowski, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2011 r., s. 544, Nb 1-3).

Artykuł 153 p.p.s.a. ma charakter bezwzględnie obowiązujący, co oznacza, że ani organ administracji publicznej, ani sąd, orzekając ponownie w tej samej sprawie, nie mogą nie uwzględnić oceny prawnej i wskazań wyrażonych wcześniej w orzeczeniu sądu, gdyż są nimi związane. Nieprzestrzeganie tego przepisu w istocie podważałoby obowiązującą w demokratycznym państwie prawnym zasadę sądowej kontroli nad aktami i czynnościami organów administracji i prowadziło do niespójności działania systemu władzy publicznej. Związanie oceną prawną wyrażoną w wyroku (uzasadnieniu orzeczenia) oraz wynikającymi z niej wskazaniem co do dalszego postępowania oznacza, że organ nie może formułować nowych ocen prawnych, sprzecznych z wyrażonym wcześniej poglądem, lecz obowiązany jest do podporządkowania się jemu w pełnym zakresie oraz konsekwentnego reagowania w razie stwierdzenia braku zastosowania się do wskazań w zakresie dalszego postępowania przed organem administracji publicznej (wyrok NSA z: 30.7.2009 r., II FSK 451/08, Lex nr 526493; 23.9.2009 r., I FSK 494/09, Lex nr 594010; 13.7.2010 r., I GSK 940/09, Lex nr 594756; wyrok WSA we Wrocławiu z 14.1.2010 r., I SA/Wr 1591/09, Lex nr 559604). Dlatego w razie wnoszenia kolejnych skarg z powodu niewłaściwego wykonania zapadłego wyroku uwzględniającego skargę, sąd administracyjny jedynie weryfikuje sposób wywiązania się organów ze skierowanych do nich wskazań, nie wnika on natomiast w materię objętą zakresem wcześniejszych ocen (wyrok NSA z dnia 21.4.2010 r., II FSK 2129/08, Lex nr 596261). Należy dodatkowo podkreślić, że art. 153 p.p.s.a. pełni szczególną rolę w kontekście skuteczności oraz wykonalności orzeczeń sądów administracyjnych. Naruszenie art. 153 p.p.s.a. przez organy administracji pociąga za sobą niebezpieczeństwo ponownego zaskarżenia podjętej decyzji do

sądu administracyjnego, unicestwienie bytu prawnego przedmiotowej decyzji oraz konieczność ponownego przeprowadzenia postępowania administracyjnego co do istoty sprawy. W ten sposób toczące się postępowanie administracyjne z nieuzasadnionych powodów ulega przedłużeniu. Dlatego art. 153 p.p.s.a. określa taką relację między organem administracyjnym a sądem, która sprowadza się do związania organu oceną prawną i wskazaniem do dalszego postępowania, gdzie nie ma miejsca na polemikę organu z oceną prawną i wskazaniem do dalszego postępowania.

Podkreślić należy, że organ odwoławczy nie wykonał części zaleceń zawartych w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z 21.03.2013r.o sygn. IV SA/Po 31/13. Jak już wskazano w tym wyroku Sąd nakazał SKO w Poznaniu, by ponownie rozpoznając niniejszą sprawę Kolegium orzekło co do istoty sprawy mając na uwadze, że materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinien być art. 7 ust. 3 u.o.z., a nie art. 7 ust. 1 u.o.z. I to Kolegium, choć w sposób ułomny o czym niżej, uczyniło. Jednocześnie jednak Sąd w omawianym wyroku nakazał, by przed wydaniem rozstrzygnięcia Kolegium ustaliło, na jakim etapie znajduje się postępowanie prowadzone przed Sądem Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, w sprawie o sygn. akt IV K 2105/11, na które powołano się we wniesionej skardze. W tym zakresie Kolegium nie poczyniło jakichkolwiek ustaleń, a tym samym nie dokonało także oceny w tym zakresie. Już z tego tylko względu zaskarżona decyzja wymagała uchylenia wobec naruszenia art.153 p.p.s.a. Ponadto wynik postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, w sprawie o sygn. akt IV K 2105/11, może mieć istotny wpływ na wynik niniejszej sprawy.

Kolejną przesłanką, która zmusiła Sąd orzekający do uchylenia zaskarżonej decyzji było to, że jej uzasadnienie nie spełnia wymogów formalnych określonych w art.107 § 3 k.p.a.

Stanowisko organu prowadzącego postępowanie - po przeprowadzeniu koniecznych czynności procesowych - winno znaleźć swój wyraz w uzasadnieniu decyzji, sporządzonym stosownie do reguł wskazanych w art. 107 § 3 k.p.a. Uzasadnienie stanowi bowiem integralny składnik decyzji, którego zadaniem jest wyjaśnienie rozstrzygnięcia, stanowiącego dyspozycyjną część decyzji (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 maja 2000 r., Sygn. akt I SA/Kr 856/98, Lex 43041). Powinno więc zawierać ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną przez organ wykładnię stosowanych przepisów oraz ocenę przyjętego stanu faktycznego w świetle obowiązującego prawa. Prawidłowo zredagowane pod względem merytorycznym i prawnym uzasadnienie decyzji administracyjnej jest też istotne z uwagi na zasadę przekonywania wyrażoną w art. 11 k.p.a. Właśnie w uzasadnieniu organ administracji jest zobowiązany do wyjaśnienia stronom zasadności przesłanek, którymi kierował się przy załatwieniu sprawy. To zdecydowanie uzasadnienie jest elementem decydującym o przekonaniu strony co do trafności i słuszności przyjętego rozstrzygnięcia. Zasada przekonywania nie zostanie zaś zrealizowana, gdy organ pominię milczeniem niektóre twierdzenia lub nie odniesie się do faktów istotnych dla sprawy. Takie działanie organu pozostanie nadto w sprzeczności z zasadą wyrażoną w art. 8 k.p.a., tj. zasadą pogłębiania zaufania obywateli do organów Państwa. Zasadzie tej nie odpowiadać będzie takie postępowanie, w którym występują sprzeczne interesy stron, a organy prowadzące postępowanie bez wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, uwzględniają tylko jeden z wchodzących w grę interesów, nie ustosunkowując się do zgłaszanych w toku postępowania twierdzeń i wniosków stron reprezentujących inne interesy.

Tak więc uzasadnienie jest niezwykle istotnym składnikiem prawidłowo wydanej decyzji. Powinno ono w sposób wyczerpujący informować stronę o motywach, którymi kierował się organ rozstrzygając sprawę. Strona może, bowiem skutecznie bronić swych interesów tylko w sytuacji, gdy znane są jej przesłanki powziętej decyzji. Zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a. uzasadnienie decyzji składa się z uzasadnienia faktycznego, zawierającego w szczególności wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, a także przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił mocy dowodowej oraz uzasadnienia prawnego zawierającego wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem przepisów, które zadecydowały o treści decyzji.

Organ musi, zatem zająć stanowisko wobec całego materiału dowodowego oraz uzasadnić jasno i należycie swoje zdanie, w szczególności, na jakiej podstawie uznał pewne fakty za udowodnione. Pominięcie w uzasadnieniu decyzji ustalenia okoliczności faktycznych, mogących mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, stwarza przesłankę do uznania naruszenia przez organ przepisów o postępowaniu administracyjnym w stopniu wywierającym istotny wpływ na wynik sprawy.

Obowiązek sporządzenia uzasadnienia wiąże się także ze wspomnianą już, a wyrażoną w art. 11 k.p.a., zasadą przekonywania, która zobowiązuje organy administracji publicznej do dołożenia szczególnej staranności w uzasadnieniu swoich rozstrzygnięć, zwłaszcza tych, które nakładają na strony określone nakazy lub zakazy. Chodzi, więc o to, aby adresaci tych decyzji wykonali nałożone na nich obowiązki bez zbędnej zwłoki nie w obliczu groźby użycia środków przymusu, ale w przekonaniu, że nałożony na nich obowiązek jest zgodny z prawem. Innymi słowy, strony mają prawo znać argumenty i przesłanki podejmowanych decyzji, bowiem w przeciwnym wypadku nie mają one możliwości obrony swoich słuszych interesów przed organem odwoławczym, jak i przed sądem administracyjnym (J. Zimmermann, glosa do wyroku NSA z dnia 19 czerwca 1997 r., V SA 1512/96, OSP 1998, z. 2, poz. 29).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć należy, że decyzja organu II instancji nie spełnia przesłanki formalnej, jaką powinna spełniać decyzja administracyjna. Nie zawiera bowiem uzasadnienia odpowiadającego w pełni wymogom cytowanego wyżej przepisu - art. 107 § 3 k.p.a. Uzasadnienie – szczególnie w kontekście rozbudowanego postępowania dowodowego organu I instancji – jest niezwykle lakoniczne i skrótowe. Obejmuje ono nieco ponad 1 stronę. W ogóle nie zawiera ustaleń faktycznych i co za tym idzie oceny dowodów na których oparto te ustalenia. Nie wyjaśniono też podstawy prawnej wydania zaskarżonej decyzji ograniczając się jedynie do ogólnikowego podzielenia stanowiska organu I instancji i stwierdzenia, że nie doszło do zaistnienia przesłanek określonych w art.7 ust.3 u.o.z. Nie wykluczając prawidłowości tej oceny należy podkreślić, że organ odwoławczy powinien co najmniej w tym zakresie przytoczyć przepisy prawa i wyjaśnić na czym oparł swą ocenę, że w kontrolowanej sprawie nie doszło

do spełnienia przesłanek określonych w art.7 ust.3 u.o.z.

Wskazane wyżej uchybienia procesowe, jakich dopuścił się organ II instancji, mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy i skutkowały koniecznością uchylenia zaskarżonej decyzji, co orzeczono na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a.

Ponownie rozpoznając niniejszą sprawę organ II instancji powinien zgodnie z wcześniejszym zaleceniem Sądu ustalić na jakim etapie znajduje się postępowanie prowadzone przed Sądem Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, w sprawie o sygn. akt IV K 2105/11, i dokonać oceny wpływu wyników tego postępowania na wynik niniejszego postępowania, a następnie na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego wydać właściwą decyzję sporządzając jej uzasadnienie przy spełnieniu wymogów określonych w art. 107 § 3 k.p.a. oraz uwzględnieniu przedstawionych wyżej rozważań.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art.200 p.p.s.a.